

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 431/2021
11.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., кога заступа пуномоћник Катарина Милојковић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда З У 5086/20 од 04.11.2021. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Управом за јавни дуг, у предмету неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној дана 11.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг број ../2019-001 од 23.12.2019. године, којим је одбачена као неблаговремена пријава потраживања коју је поднео АА из ..., заведена под бројем ../2019-001. Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац понавља наводе тужбе да је неука странка и да је управни орган посебно морао имати у виду да је странка била на издржавању затворске казне, те да није била у прилици да оглас види. Указује да је пропуштањем да се примене прописи Републике Србије који се односе на поучавање неуке странке, застарелост, рокове, враћање у пређашње стање и слично дошло до повреде права на имовину које је једно од најтемељнијих, аутономних права али и претпоставка за остваривање низа осталих људских права. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбацио као неблаговремену пријаву потраживања тужиоца по основу девизне штедње и за своју одлуку је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему као правилне прихвата Управни суд. Ово стога што из

списа предмета и разлога образложења оспореног решења, а што се тужбом и не спори, произлази да је тужилац на основу јавног позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње објављеног дана 23.02.2017. године у високотиражним дневним листовима који се дистрибуирају на целој територији бивше републике СФРЈ (ближе наведеним у образложењу оспореног решења) и на званичним интернет презентацијама туженог, Агенције за осигурање депозита и Народне банке Србије и у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 13/17 од 24.02.2017. године, пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем ./2019-001 поднео дана 30.09.2019. године. Стога је тужени орган, на предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње, применом члана 16. став 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, донео оспорено решење. Наиме, како је рок за подношење пријаве почео да тече објављивањем позива дана 23.02.2017. године, а сагласно члану 11. став 1. наведеног закона истекао дана 23.02.2019. године, то је, по оцени Управног суда, правилан закључак туженог органа да је пријава поднета по истеку рока од две године од дана објављивања позива и да је стога треба одбацити као неблаговремену. Управни суд је у побијаној пресуди оценио да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима се указује на разлоге због којих тужилац није могао да у законом прописаном року благовремено поднесе пријаву потраживања. Ово са разлога што је позив за подношење пријава потраживања по основу девизне штедње тужени орган објавио у складу са одредбом члана 10. ст. 1. и 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, из чега следи да је, без било каквих ограничења, био јавно доступан и прецизан у погледу рока у коме се може поднети пријава потраживања, а који рок је предвиђен и чланом 11. став 1. наведеног закона, такође објављеног у „Службеном гласнику РС“. Управни суд је указао да се ради о законском преклузивном року чијим протеком се губи право на предметно потраживање.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је донета без повреда правила поступка и уз правилну примену закона. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 10. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Службени гласник РС“ бр. 108/16, 113/17 и 52/19), прописано је: да ће ради утврђивања права из члана 9. овог закона, Управа објавити позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње у „Службеном гласнику Републике Србије“ и у по једном високотиражном дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ (став 1); да ће се позив из става 1. овог члана објавити и на званичним интернет презентацијама Министарства финансија, Управе, Агенције за осигурање депозита и Народне банке Србије (став 2).

Одредбом члана 11. истог закона прописано је да се пријава потраживања може поднети у року од две године од дана објављивања позива у дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ из члана 10. став 1. овог закона

(став 1), а да се по истеку рока из става 1. овог члана губи право на потраживање по основу неисплаћене девизне штедње из члана 1. овог закона (став 2).

Према одредби члана 16. став 2. истог закона, управа одбацује пријаву потраживања, између осталог и ако је пријава неблаговремена.

Како је рок за подношење пријаве потраживања почео да тече објављивањем позива за пријаву потраживања дана 23.02.2017. године и, сагласно цитираном члану 11. став 1. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, рок истекао након две године, дана 23.02.2019. године, те како је тужилац пријаву потраживања поднео дана 30.09.2019. године, Врховни касациони суд је нашао да је правилна оцена туженог органа и Управног суда да је пријава потраживања тужиоца неблаговремена.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је подносилац био на издржавању затворске казне и да се ради о неукој странци, па је нашао да су без утицаја на другачију оцену оспореног решења и побијане пресуде. Ово стога што је у питању рок чије је двогодишње трајање пружало могућност подносиоцу захтева да, уколико је неука странка, ангажује адвоката за заступање, као што је учинио за подношење тужбе и захтева у овом предмету.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 11.02.2022. године, Узп 431/2021

Записничар
Драгица Вранић, с.р.

Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић